

Życiorys
Prof. Władysława Findeisena
(1926-2023)

Cezary Zieliński

Wydział IV Nauk Technicznych PAN
26 października 2026 r.

Zdjęcia zamieszczone w tej prezentacji pochodzą m. in. z zasobów pamiątkowych Rodziny prof. W. Findeisena, archiwum Muzeum Politechniki Warszawskiej, Centrum Studiów Zaawansowanych PW oraz Internetu

Rodzina i wczesne lata

Gustaw Findeisen

Stanisław Findeisen

- Gustaw Findeisen (1834-1885) – dziadek, ekonomista i organizator kolejnictwa. Dyrektor Drogi Żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej i Bydgoskiej (1872-83).
- Stanisław Findeisen (1873-1970) - ojciec, inżynier budowy maszyn (Politechnika w Berlinie), pracował w Baku, Rostowie, Łodzi, Gdyni, Warszawie, Jeleniej Górze, Wrocławiu i Milanówku. Członek Straży Obywatelskiej w Warszawie 1920r.
    - Władysław Findeisen (1926 -2023) – urodzony 28 stycznia 1926 r. w Poznaniu, szkołę powszechną ukończył w Warszawie. Podczas okupacji kontynuował naukę w ramach tajnego nauczania w Liceum im. Stanisława Staszica, otrzymując maturę w maju 1944 r.

Powstanie i niewola

- Po maturze w 1944 r. wstąpił do AK
- Brał udział w Powstaniu Warszawskim, walczył w Śródmieściu, na Mokotowie, obsługiwał zrzuty w Lesie Kabackim, przez Sadybę dotarł z powrotem na Mokotów, skąd bez sukcesu usiłował przejść kanałami do Śródmieścia
- 27 września 1944 r. został wzięty do niewoli
- Przez obozy w Pruszkowie i Skierniewicach został przewieziony do obozu jenieckiego Sandbostel koło Hamburga
- Pieszo przemieszczony do Schleswigu-Holsteinu, gdzie został uwolniony przez Brytyjczyków
- W grudniu 1945 r. wrócił przez Szczecin do Warszawy

POLITECHNIKA WARSZAWSKA
w WARSZAWIE

Nr 4366

DYPLOM

Ob. FINDEISEN WŁADYSŁAW
urodzony dnia 28 stycznia r. 1926
w Poznaniu
odbył w latach 1946-1949 studia
wyższe na Wydziale
ELEKTRYCZNYM
POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ w WARSZAWIE
w zakresie techniki łączenia
i uzyskał stopień inżyniera elektryka
i magistra nauk technicznych

Rektor Dziekan

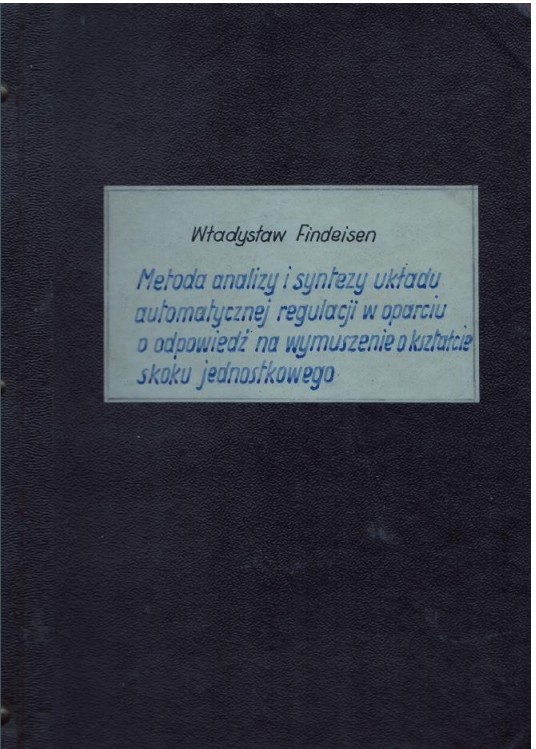
M.P.

Warszawa, dnia 18 września 1952r.

Zam. 357/52 — 2100+6306 — Wrocł. Druk. Nauk. — F-5-40125

Studia i początki kariery

- studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (1946-1949)
- asystent w Katedrze Miernictwa Elektrycznego (1948)
- asystent w Katedrze Techniki Łączenia (1949–1951)
- równoległa praca w Wydziale Telekomunikacji Ministerstwa Kolei (1949–1951)

- studia aspiranckie (doktoranckie) na Wydziale Łączności PW (1951-1954), rozprawa: „Metoda analizy i syntezy układu automatycznej regulacji w oparciu o odpowiedź na wymuszenie o kształcie skoku jednostkowego”, promotor prof. Stanisław Kuhn

Stanisław Kuhn
(1903—1982)

dr, 23.II.1949 prof. nadzw. techniki łączenia E, Ł; 24.I.1957 prof. zw. Ł; 15.II.1963 telekomutacji Ł; 1.X.1970 Inst. Teleelektroniki En; em. 1.X.1973; prorektor 1956/57—1958/59

Katedra Automatyki i Telemechaniki (1955-1971)

1951- na PW powstaje Wydział Łączności

1951 – pierwsze wykłady z zakresu automatyki, współpraca z Katedrą Telemechaniki i Automatyki Politechniki Wrocławskiej

1951 - powstaje studenckie koło naukowe automatyki

1951 – aspirant W. Findeisen ma się zająć automatyką na polecenie kierownika Katedry Teletechniki Łączeniowej prof. S. Kuhna

1953 – pojawia się specjalność automatyka i telemechanika na kursie inżynierskim (zespół w katedrze prof. S. Kuhna)

Paweł Jan Nowacki
(1905—1979)

dr, 29.I.1955 prof. zw. miernictwa elektrycznego E, 1.IX.1959 energetyki jądrowej E, MEL, 1.IX.1963 techniki jądrowej MEL, 1.IX.1970 Instytutu Techniki Cieplnej MEL, em. 1.X.1975

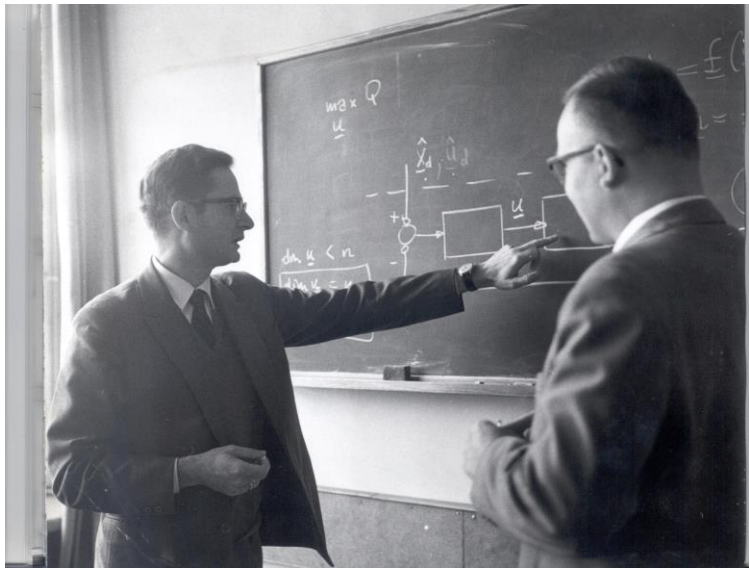
1955 – powstaje **Katedra Automatyki i Telemechaniki:** organizuje ją W. Findeisen, patronują S. Kuhn i P.J. Nowacki (W. Elektryczny) , 4 pracowników; pomocna współpraca z prof. F.E. Tiemnikowem z Moskiewskiego Instytutu Energetycznego

1955 – zostaje kierownikiem Katedry AiT

1971 - Przekształcenie Katedry AiT w Instytut Automatyki

Uznanie i Awans – kolejne szczeble kariery

- Docent (1957)
- Praca na 1/2 etatu w Zakładzie Automatyki PAN (1956-1961)
- Profesor nadzwyczajny (1962)
- Staż naukowy w Case Western Reserve University, Clevland, USA (1966-1967)
- Profesor zwyczajny (1971)
- Członek korespondent PAN (wybrany w 1971)
- Dyrektor Instytutu Automatyki PW (1971-1981)
- Badania w Politechnice w Darmstadt, Uniwersytecie „La Sapienza” w Rzymie oraz Uniwersytecie Stanowym w Minneapolis w USA (1974-1976)
- Pracował w Międzynarodowym Instytucie Stosowanej Analizy Systemowej w Laxenburgu w Austrii (1977-1978)
- Członek Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (1982)
- Członek rzeczywisty PAN (wybrany w 1986)

Rektor PW i „Solidarność”

- 11 kwietnia 1981 r. prof. W. Findeisen został wybrany na rektora Politechniki Warszawskiej w wolnych wyborach władz uczelni
- Zażegnywanie konfliktów związanych ze strajkami studenckimi jesienią 1981 r.
- Udzielił na PW schronienia i pomocy byłym studentom Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej
- Sprzeciw wobec ograniczania samorządności szkół wyższych, współautor listu protestacyjnego do gen. W. Jaruzelskiego
- W 1984 r. wybrano prof. W. Findeisena na następną kadencję przy sprzeciwie PZPR
- W listopadzie 1985 r. minister szkolnictwa wyższego odwołał prof. Findeisena ze stanowiska rektora
- Manifestacyjne pożegnanie w Dużej Auli; Senat PW na posiedzeniu w 30 listopada 1985 r. wskazał znaczną rolę Profesora w kształtowaniu właściwych szkole akademickiej postaw i stosunków wśród pracowników i studentów

Działalność społeczna i polityczna

- Przewodniczący Prymasowskiej Rady Społecznej (1986-1990)
- Członek Komitetu Obywatelskiego przy Przewodniczącym „Solidarności” Lechu Wałęsie (1988-1990)
- Uczestnik obrad Okrągłego Stołu (1989)
- Współprzewodniczący obrad plenarnych Okrągłego Stołu (1989)
- Senator Rzeczpospolitej Polskiej przez dwie kadencje (1989-1993)
- Przewodniczący Senackiej Komisji Kultury, Środków Przekazu, Nauki i Edukacji Narodowej
- Reaktywacja Kasy im. Józefa Mianowskiego, Fundacji Popierania Nauki – przewodniczący (1991-2009); program stypendialny dla młodych naukowców z byłego bloku wschodniego (1500 beneficjentów)
- Utworzenie i przewodniczenie Społecznemu Komitetowi Opieki nad Grobami Żołnierzy Batalionów ,,Zośka" i ,,Parasol„ (od 1988)

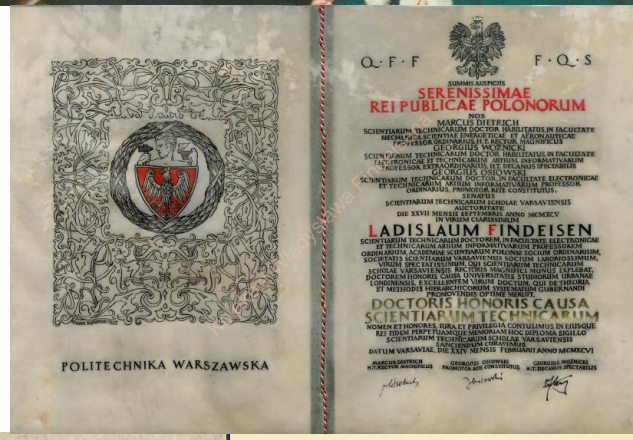

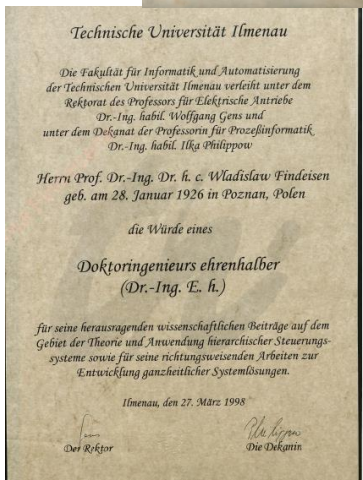

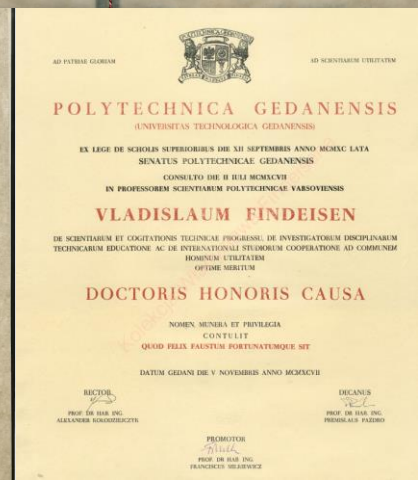
Dokonania w sferze nauki i jej organizacji

- Przewodniczący Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów (1966-1979)
- Sekretarz Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk (1972-1974)
- Członek Centralnej Komisji do Spraw Kadr Naukowych (1973-1981)
- Przewodniczący Komitetu Automatyki PAN (1975-1987)
- Wiceprezes PAN (1990-1992)
- Otrzymał 4 doktoraty honoris causa:
  - City University (1984),
  - Politechniki Warszawskiej (1996),
  - Politechniki Gdańskiej (1997)
  - Technische Universität Ilmenau (1998)

Odznaczenia

- Order Orła Białego,
- Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski
- Medal Zasłużonego dla Kościoła i Narodu
- Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu św. Grzegorza Wielkiego
- Medal Komisji Edukacji Narodowej
- Laureat indywidualnej Nagrody Państwowej II stopnia.
- Tytuł Honorowego Obywatela Miasta Stołecznego Warszawy (2020)
- Warszawski Krzyż Powstańczy
- Krzyż Armii Krajowej

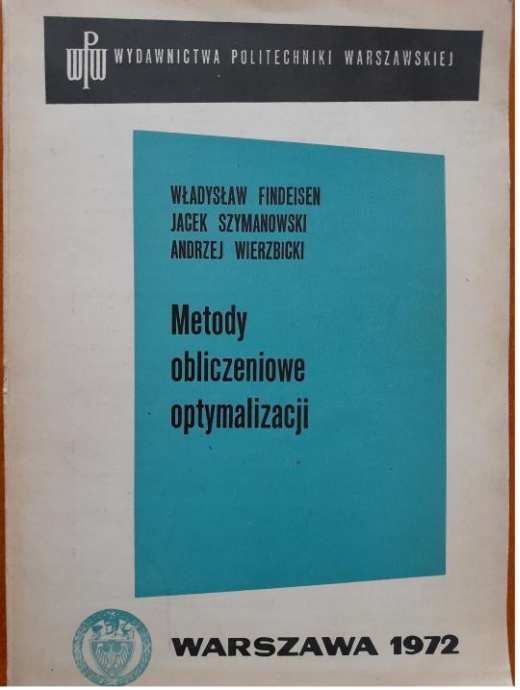

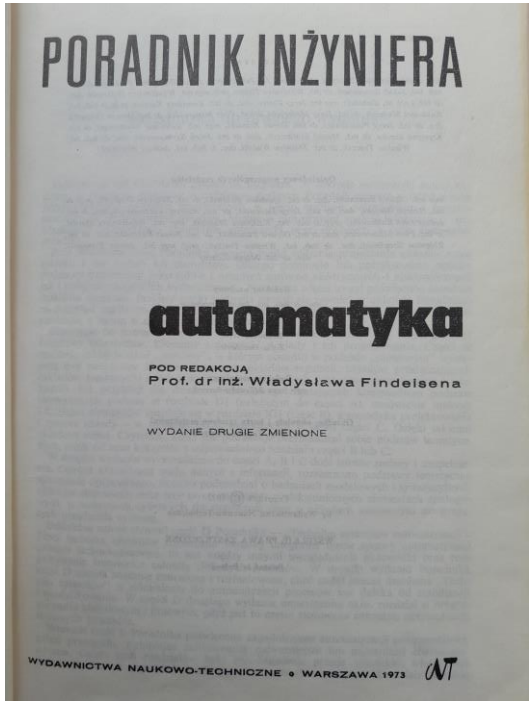

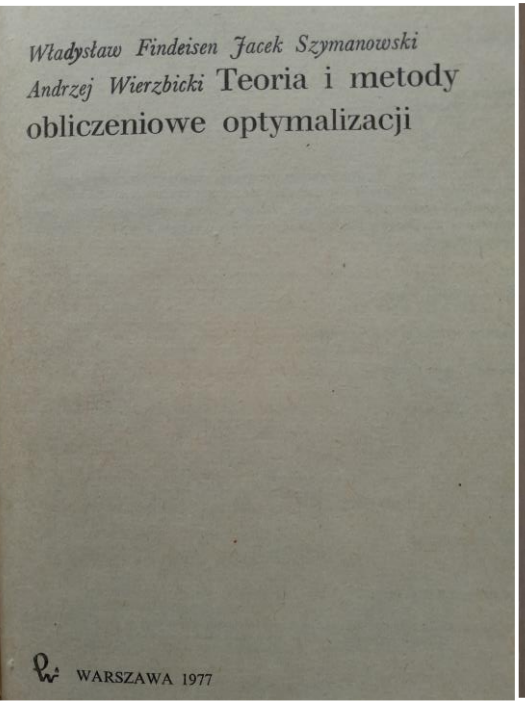

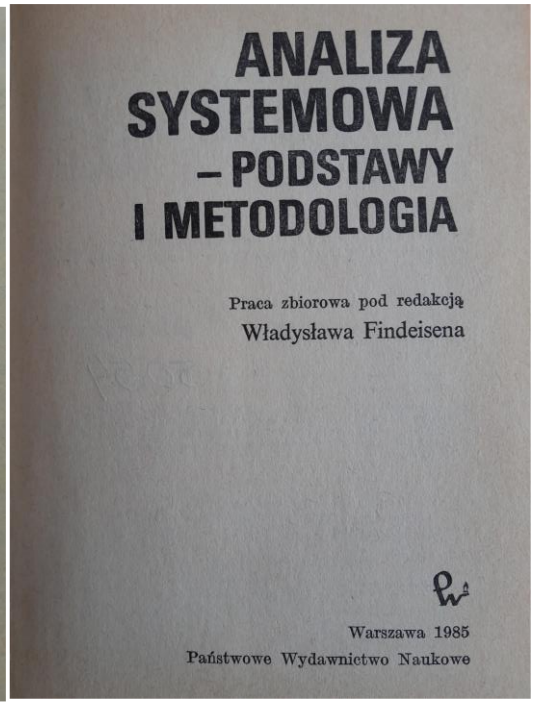
Dokonania naukowe

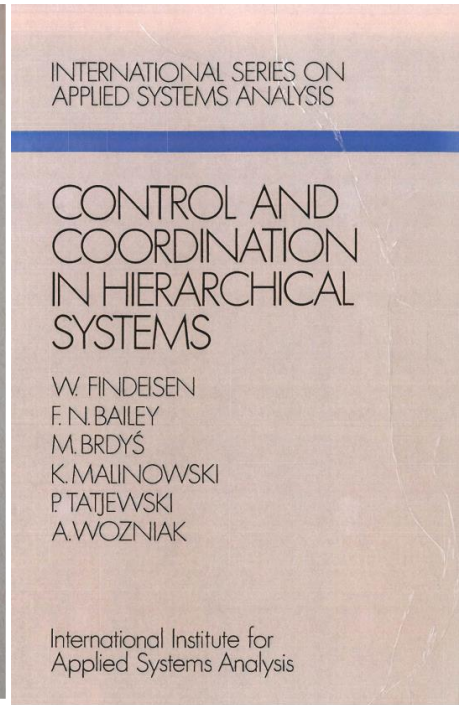
- Wypromował 37 doktorów
- Spośród nich 11 uzyskało habilitację
- Autor/współautor ponad 80 artykułów naukowych
- Autor/współautor/redaktor 7 książek naukowych

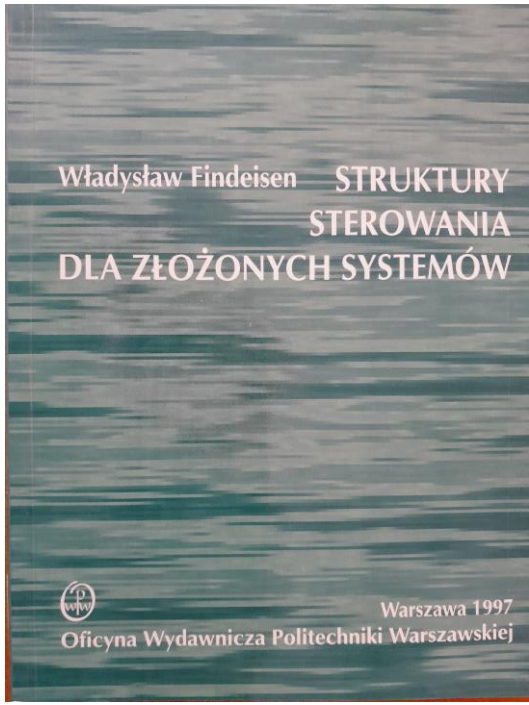

Głowa rodziny, kochający mąż, ojciec, dziadek i pradziadek

Żona, troje dzieci, wnuki i prawnuki

Dziękuję za uwagę